

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.263 van 28 augustus 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sierra Leone nationaliteit, op 20 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 2003 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2001 vraagt verzoekende partij asiel aan. Op 12 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt maandelijks verlengd wegens de minderjarige leeftijd van verzoeker.

1.2. Op 17 april 2003 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 17 juli 2003 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk. Volgens het verzoekschrift wordt de beslissing ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 24 april 2007. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Verwijzend naar de aanvraag om machtiging tot verblijf door betrokkene ingediend op 17/04/2003 bij de burgemeester van Afvoering van ambtswege, deel ik U mede dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

MOTIVERING :

De redenen die werden aangehaald waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als uitzonderlijke omstandigheden aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene enorme inspanningen levert om zich in België te integreren, zelfstandig woont onder begeleiding, hier onthaalonderwijs volgt, behoorlijk Nederlands spreekt en bovendien een vriendenkring heeft opgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De problemen in zijn land hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van zijn asielaanvraag. Deze aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard door de bevestigende beslissing weigering verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 12/12/2001 en hem betekend op 14/12/2001. Hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn omdat de schending van de redelijke termijn niet te wijten is aan het gedrag van verzoeker, dat de raadsman van verzoeker verschillende malen heeft gevraagd naar de stand van zaken doch geen reactie ontving, dat op de beslissing als adres wordt vermeld Jeruzalemstraat 9, 2000 Antwerpen, dat verzoeker van 8 juli 2002 tot juli 2005 op dit adres heeft gewoond, dat hij vervolgens is verhuisd naar Jeruzalemstraat 7, 2018 Antwerpen, dat hij bijgevolg nog ruim twee jaar in de Jeruzalemstraat 9 heeft verbleven nadat de beslissing is genomen, dat hij eind juni 2006 is verhuisd naar Hemelrijklaan 34, 2910 Essen, dat de beslissing hem op dit adres ter kennis is gebracht, dat verzoeker de adreswijzigingen steeds heeft doorgegeven, dat de aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend op 17 april 2003 en dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag pas op 24 april 2008 ter kennis is gebracht, dat niet kan worden betwist dat deze procedure onredelijk lang heeft geduurd, dat de redelijke termijn is geschonden en dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden door deze zaak bijna 5 jaar te laten aanslepen, dat de schending van de redelijke termijn niet in overeenstemming is te brengen met het beginsel van fair play, volgens bepaalde rechtspraak, dat bovendien de Raad van State als beroepsinstantie is vermeld, dat de overheid op dit vlak opnieuw onzorgvuldig is.

Ter adstructie van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

« Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn.

De Raad van State erkent verscheidene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn.

De Raad van State heeft geoordeeld dat een vreemdeling zich niet kan beroepen op een schending van het beginsel van de redelijke termijn wanneer de lange duur van de procedure aan zijn eigen gedrag te wijten is. (R.v.St. nr. 36.605 van 8 maart 1991).

Daaruit volgt wel dat er principieel wel een verplichting is van de overheid om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn.

Dat in casu de schending van de redelijke termijn geenszins te wijten is aan het gedrag van verzoeker. Dat de raadsman van verzoekster verschillende malen heeft gevraagd naar de stand van zaken, doch geen reactie ontving.

Dat op de initiële beslissing als adres staat vermeld de Jeruzalemstraat nr. 9, 2000 Antwerpen. Dat verzoeker in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Aanvankelijk verbleef verzoeker in het Opvangcentrum van Kapellen. Via het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg werd hij toegewezen aan de dienst Joba en is hij sinds 8 juli 2002 begeleid zelfstandig gaan wonen op het adres in de Jeruzalemstraat 9, 2000 Antwerpen.

Verzoeker heeft op dit adres gewoond tot juli 2005. Dan is hij verhuisd naar de Jeruzalemstraat nr. 7, 2018 Antwerpen. Verzoeker verbleef dus nog ruim twee jaar op hetzelfde adres, nadat de initiële beslissing genomen was, nl. dd. 17 juli 2007, doch er werd hem geen beslissing betekend.

Eind april 2006 is het begeleid zelfstandig wonen gestopt en verzoeker is eind juni 2006 verhuisd naar zijn nieuw adres Hemelrijcklaan 34, 2910 te Essen, tevens ook het adres waarop de beslissing ter kennis werd gegeven.

Verscheidene malen werden adreswijzigingen doorgegeven, zodat men niet kan zeggen hiervan niet op de hoogte te zijn geweest (zie bijgevoegde stukken).

Ook de kortgedingrechter van Luik (Kort.Ged.Luik. 23 december 1991. Rev.dr.étr. 1992. 26) en de rechtbank van eerste aanleg te Luik (Rb. Luik 21 februari 1992, Rev. Dr. Étr. 1992, 109 en Rb. Luik 9 oktober 1991, T. Vreemd. 1992, 186) hebben reeds geoordeeld dat de overheid niet te lang mag wachten met haar beslissing maar dat ze wel degelijk tijdig moet beslissen.

De rechtbank van eerste aanleg in Luik is daarin zover gegaan dat ze de overheid éénmaal heeft veroordeeld tot een schadevergoeding van 100.000 frank op basis van art. 1382 B.W., wegens een niet-tijdige beslissing. (Rb. Luik 21 februari 1992, rev.dr.étr. 1992, 109.) Bij een andere gelegenheid heeft de rechtbank van eerste aanleg te Luik de Belgische overheid zelfs een bepaalde termijn opgelegd om een beslissing te nemen, op straffe van dwangsom (Rb. Luik 9 oktober 1991, T. Vreemd. 1992, 186.)

Verzoeker heeft op 17 april 2003 bij de burgemeester een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 17 juli 2003 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd hem echter pas ter kennis gebracht op 24 april 2008!!

Dat de regularisatieprocedure van verzoeker maar liefst vier jaar en acht maanden in beslag heeft genomen.

Dat men in casu niet kan betwisten dat deze procedure van verzoeker onredelijk lang heeft geduurd. Een termijn van bijna 5 jaar is dan ook veel te lang. Het beginsel van de redelijke termijn is hier dan ook flagrant geschonden. De overheid heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld.

De schending van de redelijke termijn, door deze zaak al bijna vijfjaar te laten aanslepen maakt in hoofdte van de Minister een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Onzorgvuldig bestuursoptreden wordt een zaak van fair play zo aan dat optreden moedwilligheid ten grondslag ligt. Het schenden van de redelijke termijn is niet in overeenstemming te brengen met het beginsel van fair play, dat hoewel niet expliciet als vernietigingsgrond wordt erkend, niettemin in tal van rechtspraak wordt onderkend.

(Kort.Ged.Luik, 23 december 1991, Rev.dr.étr. 1992, 26, Rb. Luik 21 februari 1992, Rev. Dr. Étr. 1992, 109 en Rb. Luik 9 oktober 1991, T. Vreemd. 1992, 186)

Verzoeker vraagt dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing, welke werden genomen in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat men verkeerdelijk op de bestreden beslissing de Raad van State als beroepsinstantie vermeld. Dit moet uiteraard de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn. De overheid is op dit vlak opnieuw onzorgvuldig wat een schending uitmaakt van behoorlijk bestuur.”

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is omdat verzoeker niet aangeeft welke rechtsregels hij geschonden acht. Ten overvloede merkt verweerder op dat, zelfs al zou de behandeling onredelijk lang hebben geduurd, dan nog impliceert dit niet automatisch een recht op verblijf en verwijst naar rechtspraak.

Bovendien stelt verweerder dat de beslissing dateert van 17 juli 2003 en dat op dat moment de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog niet bestond en dat daarom terecht de Raad van State is vermeld.

3.3. In de repliekmemoirie voegt verzoeker toe dat de verwerende partij niet uitlegt waarom een beslissing van 17 juli 2003 pas overhandigd wordt op 24 april 2008 en verwerende partij slaagt er niet in hiervoor een redelijke uitleg te geven, dat een dergelijke zaak volkomen onzorgvuldig is en strijdig met alle beginselen van behoorlijk bestuur.

3.4. Uit het administratieve dossier blijkt niet wanneer de bestreden beslissing van 17 juli 2003 ter kennis is gebracht. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar ter kennis is gebracht op 24 april 2008. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Uit het administratieve dossier blijkt dat tussen het ogenblik dat de beslissing is genomen op 17 juli 2003 en de beslissing, ter kennis gebracht op 24 april 2008, door verzoekers raadsman op verschillende tijdstippen werd gevraagd naar de stand van zaken van het dossier en dat bij een adreswijziging de nieuwe gegevens onmiddellijk werden doorgestuurd naar de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Bijgevolg ligt verzoekende partij niet aan de grondslag van de ‘uitgestelde’ betekening en kan haar op dat gebied niets worden verweten. Los van de vraag of het beginsel van de redelijke termijn en van de zorgvuldigheid is geschonden, dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang kan aantonen met zijn grief. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het Belgische grondgebied verbleef (R.v.St. nrs. 179.757, 18 februari 2008 en 168.530, 5 maart 2007). Een overschrijding van de redelijke termijn zou tot gevolg hebben dat verzoeker terug wordt geplaatst naar zijn verblijfssituatie vóór de bestreden beslissing werd genomen. Bijgevolg naar het ogenblik waarop verzoeker al illegaal op het grondgebied verbleef. Bovendien heeft verzoekers kritiek geen betrekking op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar op de wijze van kennisgeving of betekening van de bestreden beslissing, die voor geruime tijd werd uitgesteld. De uitgestelde kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek op de ‘late’ kennisgeving van de beslissing kan niet tot de nietigheid van de beslissing leiden.

3.5. De foutieve vermelding van de beroepsinstantie, met name de Raad van State in plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stuit enkel de beroepstermijn. Artikel 2, 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers dat elk document, waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid, ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijn vermeldt, bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijnen voor het indienen van het beroep geen aanvang nemen. De kritiek op de verkeerde vermelding van de beroepsinstantie kan bijgevolg evenmin tot de nietigheid van de beslissing leiden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig augustus tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

de heer L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.